

community

The New Apostolic Church around the world

03/2021/AI

Çfarë Zoti na jep, është gjithnjë e mjaftueshme

Kryeartikulli

Zoti kujdeset për ne

Shërbesa fetare

Jepi Zotit -

e rëndësishme është zemra

Doktrina

Shëmbëlltyra e Zotit -

Burri dhe Gruaja (pjesa e parë)

New Apostolic Church
International

Zoti kujdeset për ne

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

koha e sotme është mjaft e pazakontë: here shkojmë në shërbesa fetare, here jo, here e marrim Darkën e Shenjtë, herë jo. Kjo kohë ngre pyetje - aq shumë sa që nuk mund t'u përgjigjem të gjithave.

Një nga këto pyetje është: A nuk është Darka e Shenjtë aq e rëndësishme sa dikur? Përgjigja ime është e qartë: Po, Darka e Shenjtë është e rëndësishme! Është një sakrament i Kishës së Krishtit dhe kështu një dhuratë hyjnore e mëshirës së tij për ne njerëzit.

Në këto kohë të veçanta unë dua të kujtoj popullin e Izraelit: Në atë kohë Zoti e drejtoi popullin e tij në shkretëtirë. Nuk kishte asgjë atje. Nëse Zoti nuk do t'i kishte furnizuar njerëzit me mana, ata do të kishin vdekur. Në këtë çështje, ata ishin plotësisht të varur nga furnizimi i Zotit. Ai u jepte manë çdo ditë dhe ata duhej ta hanin në të njëjtën ditë. Kush donte ta ruante për të nesërmen vinte re se ajo ishte prishur dhe ishte bërë e pangrënshme. Vetëm ditën e gjashtë Zoti u dha atyre një racion të dyfishtë. Ajo ishte e njëjta manë, por ata mund ta ruanin dhe ta shijonin atë për ditën e shtatë.

Zoti donte t'u tregonte atyre me anë të kësaj se: Unë kujdesem për ju! Nëse unë të jap ty, duhet ta marrësh. Dhe ajo që unë ju jap është gjithmonë e mjaftueshme. Thjesht është e njëjta gjë edhe me ne sot. Ne kemi besim por duhet

Foto: NAC International

të mësojmë t'i besojmë Zotit edhe më shumë: dashurinë e tij, kujdesin e tij, plotfuqishmërinë e tij.

Po, ne kemi nevojë për Darkën e Shenjtë. Dhe ne duam ta marrim atë sa herë që Zoti na e jep. Dhe nëse ai lejon që ne nuk mund ta marrim atë si zakonisht, atëherë ai na siguron që ajo hostie që kemi marrë herën e fundit të ketë force e të zgjasë derisa të mund të marrim përsëri një të re. Këtë unë e besoj!

Të fala të përzemërta, juaji

Jean-Luc Schneider

Jepi Zotit – e rëndësishme është zemra

Samoa amerikane ka rreth 60.000 banorë, shumica e të cilëve – rreth 98 përqind – janë të krishterë

Photos: NAC Western Pacific

Zan. 4,4

„Por Abeli i ofroi edhe ai të parëlindurit e kopesë së tij dhe yndyrën e tyre. Dhe Zoti e çmoi Abelin dhe dhuratën e tij.“

Të dashur fëmijë, të dashur motra e vëllezër, unë i jam shumë mirënjohës Atit tim qiellor, që më dha mundësinë ta përjetoj këtë shërbesë fetare mes jush dhe të gjithë së bashku të vijmë nën bekimet e tij. Ai dëshiron të na bekojë dhe të na forcojë. Përmes Frymës së Shenjtë ai dëshiron të na përgatisë për kthimin e Krishtit dhe kjo përgatitje ka dy aspekte: Nga njëra anë ne dëgjojmë fjalën e Zotit dhe nga ana tjetër Shpirti i Shenjtë na përgatit për kthimin e Krishtit në jetën e përditshme. Na takon herë pas here të shohim nëse jemi duke bërë përparim në përgatitje.

Kam një histori për fëmijët: kur isha vetë fëmijë dhe vizitoja gjyshin tim, sa herë që shkoja, ai më çonte në një vend të caktuar në shtëpi dhe dëshironte që unë të mbështetesh në mur. Pastaj ai merrte një stilolaps dhe bënte një shenjë në mur mbi kokën time. Herën tjetër kur vija, ai bënte

pikërisht të njëjtën gjë. Sa krenar që ishte kur shikonte se shenja e stilolapsit ishte një çikë më lart se herën e pare dhe më thoshte: "E sheh, herën e fundit shënimi ishte këtu. Tani është këtu më lart. Je rritur pak!" Epo, ndonjëherë bëja pak hile dhe bëhesha më i gjatë, duke u ngritur në majë të gishtave. "Jo, jo, uli këmbët në pozicionin e duhur!" më thoshte. Ati ynë Qiellor dëshiron të bëjë të njëjtën gjë me ne. Ai e di saktësisht se çfarë po ndodh me ne dhe me rritjen tonë shpirtërore, por dëshiron që ne të jemi të vetëdijshëm për këtë. Kjo është arsyeja pse ai nganjëherë lejon që lutjet tona të mbeten pa përgjigje. Dëshira jonë nuk plotësohet. Ndoshta dikush na ofendoi. Ati ynë qiellor dëshiron të provojë nëse ne ende reagojmë në të njëjtën mënyrë si reaguam dy vjet më parë në një situatë të ngjashme ose nëse kemi ndryshuar. A reagojmë njësoj si atëherë apo jemi pjekur dhe kemi mësuar diçka?

Të dashur vëllezër dhe motra, herën tjetër që do të përjetoni diçka të veçantë, mendoni për këtë. Ndoshta Zoti thjesht dëshiron t'ju tregojë se jeni rritur. Ose anasjelltas,

ai dëshiron që ne të kuptojmë se reagimi është i njëjtë me atë që ishte atëherë, domethënë që nuk ka ndodhur ndonjë rritje dhe se ne duhet të bëjmë diçka për këtë. E dini, nëse dikush më thotë diçka që më ofendon dhe unë reagoj në të njëjtën mënyrë si reagoja dy vjet më parë, atëherë duhet të ndryshoj diçka pasi me mua nuk është gjithçka në rregull.

Teksti ynë biblik sot vjen nga historia e Kainit dhe Abelit. Ju e dini historinë. Kaini dhe Abeli ishin dy djemtë e parë të

Adamit dhe Evës. Kaini ishte një fermer dhe Abeli një bari. Një ditë ata të dy donin t'i bënin një flijim Zotit. Kaini solli disa nga frutat e fushës dhe Abeli solli një dele. Zoti shikoi fillimisht njeriun dhe pastaj sakrificën e tij. Dhe kur pa qëndrimin e zemrës, ai e kuptoi: "Oh, qëndrimi i Kainit nuk është i mirë." Sepse ofertat e tij ishin

rezultat i qëndrimit të zemrës së tij. Kaini i solli Perëndisë frutat e fushës, por Abeli i solli Perëndisë frutin e parë të kopësë së tij - më të mirin. Për Abelin, më e mira për Zotin ishte thjesht mjaft e mirë. Dhe kështu Zoti e pa me hir sakrificën e Abelit dhe e bekoji atë.

Si të krishterë ne kemi shumë arsye për t'i sjellë sakrificën tonë Perëndisë.

Ka dy bashkësi apostolike të reja në Samoan amerikane me rreth 200 anëtarë, për të cilët kujdesen njëmbëdhjetë vëll. admin.

Subjekti i sakrificës ka një histori të gjatë në Testamentin e Vjetër dhe është një histori mjaft e ndërlikuar. Në Testamentin e Vjetër, besimtarët i bënë flijime dhe oferta Zotit për ta nderuar atë. Ata i sollën sakrifica për t'i treguar se ai ishte dhuruesi: "Ajo që kemi nuk na është dhënë nga asnjë idhull, nuk është vetëm rezultat i punës sonë. Zoti i Plotfuqishëm është dhuruesi; ai na jep atë që na duhet".

Ata adhuruan Zotin duke e ditur se Ai është i Plotfuqishëm; gjithçka vjen nga Zoti. Ata sakrifikuin dhe sakrifica e tyre u bë për të falënderuar dhuruesin e gjithçkaje. Hebrenjtë falënderuan Zotin për dhuratat tokësore, por edhe veçanërisht për shpëtimin e tyre, sepse i Plotfuqishmi i kishte çliruar nga skllavëria në Egjipt. Ata e falënderuan Zotin që zgjodhi këtë popull të vogël dhe të dobët për të qenë populli i tij. Dhe kjo ishte gjëja më e madhe, domethënia e madhe e sakrificës së tyre të falënderimeve: Zoti na ka shpëtuar, Zoti na ka zgjedhur.

Por sakrifica nënkuptonte më shumë sesa adhurim dhe mirënjohje. Me disa raste të veçanta ata vrisnin një kafshë dhe e sillnin përpara. Një pjesë të kafshës e digjinin - kjo ishte për Zotin - dhe me pjesën tjetër festonin një vakt. Dhe kjo do të thoshte: Ne kemi shoqëri me Zotin, hamë së bashku. Kuptimi i tyre ishte: Ne e ndajmë ushqimin me Zotin. Ai merr pjesën e tij dhe ne marrim tonën dhe kështu kemi shoqëri; ne i përkasim njëri-tjetrit.

Ky ishte një konceptim i mirë i sakrificës: ne i përkasim njëri-tjetrit, hamë së bashku; Zoti merr pjesën e tij, ne marrim pjesën tonë. Moisiu u tha njerëzve: "Ju jeni mëkatarë, nuk jeni në gjendje t'i bindeni Zotit." Kështu që atyre gjithashtu iu desh të bënin sakrifica të shumta për të arritur pajtimin me Perëndinë. Me këto dhurata ata e kuptuan fajin e tyre: "Ne jemi mëkatarë, kemi nevojë për falje. Të lutemi, na fal, të lutemi, tregohu dashamirës ndaj nesh".

Dhe pika e fundit, kur njerëzit kishin nevojë për ndihmë ose bekim të veçantë nga Zoti, ata luteshin dhe i bënin një sakrificë të veçantë atij, me shpresën që Zoti t'i përgjigjej lutjes së tyre, t'i bekonte dhe t'i ndihmonte.

Ky ishte kuptimi i ofertave dhe sakrificave në Testamentin e Vjetër. Njerëzit donin të nderonin Zotin me to. Ata donin ta falënderonin. Ata donin shoqëri me të dhe dëshironin të pajtoheshin me të, pavarësisht nga mëkatet e tyre. Dhe ata donin që Zoti të dëgjonte lutjet e tyre.

Ndryshimi i madh në Testamentin e Ri ishte që Jezusi, Biri i Zotit, bëri sakrificën e tij. Përmes sakrificës së tij ai pajtoi njerëzit me Zotin dhe të gjithë ata që besojnë në të dhe e ndjekin atë pas do të shpëtojnë. Pra, nuk ka më nevojë për sakrifica të mëtejshme për t'u shpëtuar. Sakrifica e Jezu Krishtit është një flijim i përsosur dhe i përjetshëm për të gjithë ata që besojnë në Jezu Krishtin. Kështu që nuk ka nevojë të bëjmë sakrifica të mëtejshme në mënyrë që të shpëtohemi.

*Ne duam të kemi
një bashkim të
forte me Jezusin!*

Por ka kaq shumë arsye të tjera për të sakrifikuar. Ne i sakrifikojmë Zotit një shprehje lavdërimi dhe falënderimi. Duke sjellë sakrificat tona, ne e pranojmë se jemi plotësisht të varur nga i Plotfuqishmi. Gjithçka që kemi vjen nga Zoti. Ai është

dhuruesi.

Ne besojmë në Krijuesin. Ne besojmë se gjithçka vjen nga ai. Ne jemi plotësisht në mëshirën e Zotit. Kështu që sakrifica jonë është para së gjithash një dëshmim, rrëfim i besimit tonë. Ne besojmë në Zotin At.

168 besimtarë morën pjesë në vendin ku u mbajt shërbesa

Ai na siguron atë që na duhet në tokë dhe ne jemi mirënjohës për mëshirën e tij. Dhe sakrificat tona janë një shprehje e mirënjohjes sonë ndaj Zotit. Prandaj, kur japim sakrificën tonë, e falënderojmë për dhuratat e tij tokësore. Ne e dimë që është mëshirë. Zoti nuk është i detyruar të na japë atë që na duhet. Ka shumë njerëz që kanë shumë më pak se ne dhe ata meritojnë aq shumë sa ne. Dhe kështu ne sjellim sakrificat tona për të falënderuar Perëndinë, Dhuruesin.

Ne e falënderojmë Zotin për shpëtimin që na ka dhënë. Ne e falënderojmë Jezusin për sakrificën e tij të madhe. Falënderojmë Zotin që ai na ka zgjedhur të jemi fëmijët e tij. Ne e falënderojmë Zotin për shpëtimin e tij dhe bëjmë sakrificat shpirtërore për të. Ne nuk djegim më dele.

Kur u pagëzuam dhe u vulosëm, ne ia ofruam jetën tonë Atij. Kur u vulosëm, apo edhe u konfirmuam, ne thamë: “Tani unë të përkas ty, o Zot. Jam i yti.” Ky është një premtim që i kemi bërë Zotit: “Ti më shpëtove; Unë të ofroj jetën time.” Ne shprehim mirënjohjen tonë me sakrificat shpirtërore.

Një sakrificë shpirtërore është t'i bësh mirë të afërmit ose të ndihmosh njerëzit në nevojë. Kur ndajmë pasuritë tona shpirtërore me ta, është një sakrificë e pëlqyeshme për Zotin. Ne e falënderojmë Zotin për shpëtimin e Tij duke bërë mirë dhe duke ndihmuar të tjerët dhe duke ndarë pasuritë tona shpirtërore me ta. Në këtë mënyrë ne e falënderojmë Zotin për dhuratat e tij tokësore, për ato që na duhen në jetën e përditshme. Ne e falënderojmë Zotin për shpëtimin që na jep dhe për gjithçka që përjetojmë në kishën e tij.

Është e rëndësishme dhe shumë domethënëse për ne që të mund të festojmë Darkën e Shenjtë, që të jemi pjesë e kishës, që ne dhe fëmijët tanë të mësojmë besimin se mund të bashkohemi në një kishë të bukur; se kemi vëllezër të caktuar për të predikuar; që herë pas here na viziton një apostul. Ne jemi mirënjohës sepse e gjithë kjo është e rëndësishme për ne. Dhe kjo është arsyeja pse ne sjellim sakrificat tona për ta mbështetur këtë kishë.

Ne duam që kisha jonë të jetë një kishë funksionale. Kështu që ne mund të shprehim mirënjohjen tonë duke sakrifikuar në të holla dhe duke bërë sakrifica shpirtërore për të falënderuar Perëndinë për dhuratat tokësore, për shpëtimin tonë dhe Kishën.

Ne kujtojmë se hebrenjtë bënë sakrificat e tyre për të pasur shoqëri me Perëndinë. Dëshira jonë më e madhe është të kemi shoqëri të përsosur me Jezus Krishtin. Dhe që të kemi shoqëri me Krishtin, duhet të heqim dorë nga gjithçka që nuk është në përputhje me Jezusin, d.m.th. të gjitha gjërat që mund të jenë pengesë në bashkësinë tonë me Zotin. Ne mund të kemi një mendim të caktuar dhe ky është mendimi ynë. Ne jemi të bindur se kjo është gjëja e duhur që duhet bërë.

Por me kalimin e kohës ne e kuptojmë që Jezusi ka një mendim tjetër. Ne nuk pajtohemi me këtë pikë të veçantë, por, nga që duam të jemi një me Jezusin, ne heqim dorë nga mendimi ynë. Ne bëjmë pa të. Ndoshta kemi një dëshirë që Zoti nuk i përgjigjet. Por ne duam të jemi një me Zotin. Kjo dëshirë e pashlyer mund të bëhet pengesë për bashkësinë tonë me Zotin, kështu që ne heqim dorë dhe i themi Zotit: "Mirë, nëse nuk është vullneti yt, unë do të pajtohem me të. Është e rëndësishme për mua që të jem një me ty." Kjo është një sakrificë shpirtërore që lidh dhe forcon shoqërinë tonë me Perëndinë. Ne heqim dorë nga gjithçka që mund të jetë një pengesë për bashkësinë tonë me Zotin.

Judenjve iu desh të bënin sakrificat në mënyrë që të pajtoheshin me Zotin. Falë sakrificës së Krishtit, ne nuk kemi pse të bëjmë sakrificat për t'u falur. Por Jezusi dëshiron që ne të heqim dorë nga diçka që të mund të falemi. Ai dëshiron që ne të heqim dorë nga ankesat dhe akuzat kundër fqinjëve tanë. Ai dëshiron që ne t'i ndalojmë këto akuza, fajësime të përgjithshme. Ai dëshiron që ne të heqim dorë nga mendimet e hakmarrjes. Ai dëshiron që ne të pranojmë që mëkatari nuk ndëshkohet domosdoshmërisht nga Zoti në tokë. Ai dëshiron që ne të pranojmë që mëkatari, fajtori, mund edhe të falet.

Nuk është gjithmonë e lehtë të heqësh dorë nga kjo ide e drejtësisë njerëzore. Por Jezusi na thotë: "Nëse dëshiron që të të fal, duhet të jesh gati të falësh të afërmin tënd. Ndalo së fajësuarit tjetrin. Mos e akuzo më. Mos kërko hakmarrje." Këto janë gjithashtu sakrificat shpirtërore që duhet të bëjmë në mënyrë që të falemi.

Dhe pastaj, vëllezër dhe motra, ndodh që të kemi një kërkesë të veçantë. Ne mund të kemi një dëshirë për veten tonë ose të kërkojmë diçka për fqinjin tonë ose të ndërmjetësojmë për shpirtrat e botës së përtejme. Unë njoh shumë vëllezër

Apostuli i distriktit Peter Schulte

dhe motra të cilët më pas mendojnë: «Oh, unë lutem dhe i bëj një sakrificë të veçantë Zotit.» Çfarë fshihet pas saj? Është shumë e qartë se ne nuk mund ta blejmë ndihmën e Zotit. Edhe nëse kam sakrifikuar 1 miliard dollarë për të, nuk mund ta detyroj që ai të më plotësojë dëshirën time dhe t'i imponoj atij vullnetin tim. Zoti nuk është i interesuar në paratë e mia. Ai nuk ka nevojë për to. Unë nuk mund ta blej bekimin e Zotit. Nuk mund ta meritoj ndihmën e Zotit.

Atëherë përse veprojnë kështu vëllezërit dhe motrat? Pse bëjnë një sakrificë të veçantë kur kërkojnë diçka? Ata duan t'i tregojnë Zotit se sa e rëndësishme është kjo kërkesë për ta, sa kujdesen për mirëqenien e fqinjit të tyre. Kështu që sakrificat jonë plotëson lutjen tonë dhe duhet të tregojë se kërkesa me të vërtetë ka kuptim për ne, se është e rëndësishme. Nga ana tjetër, kjo është gjithashtu një shenjë e besimit. Përmes sakrificës sonë, ne duam ta falënderojmë Zotin edhe para se Ai t'i përgjigjet lutjes tonë. Dhe me këtë duam të vërtetojmë se kemi besim në vullnetin e mirë të Zotit: "Unë besoj në dashurinë tënde, kam besim në vullnetin tënd të mirë. Ti do të më japësh pikërisht atë që kam nevojë. Në momentin e duhur, ti do të bësh gjënë e duhur. Dhe për këtë të falënderoj paraprakisht." Me këtë ne shprehim besimin tonë te Zoti: "Unë kam besim te ti. Ti do të më ndihmosh dhe çfarëdo që të bësh, do të jetë zgjidhja më e mirë për mua".

E shihni, edhe si të krishterë apostolikë të rinj ne kemi shumë arsye për t'i sjellë dhuratat dhe sakrificat tona

Bashkësia feston Darkën e Shenjtë për shpirtat e larguar nga kjo jetë

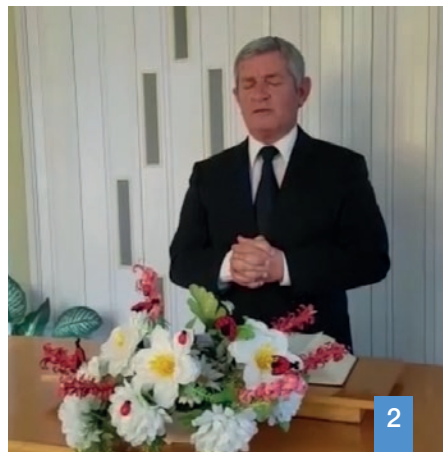
shpirtërore Perëndisë. Kështu ne rrëfejme besimin tonë në Zotin e Plotfuqishëm dhe Krijuesin. Ne e falënderojmë atë për ndihmën e tij në jetën e përditshme dhe bëjmë sakrificat tona për të. Ne e falënderojmë atë me anë të sakrificave tona shpirtërore për shpëtimin. Ne përpiqemi të bëjmë mirë, të ndihmojmë ata që kanë nevojë dhe të ndajmë pasuritë tona shpirtërore me të tjerët. Falënderojmë Zotin që jemi pjesë e kishës, e mbështesim atë dhe japim sakrificën tonë. Ne duam të kemi një lidhje të fortë me Jezusin dhe për këtë arsye heqim dorë nga të gjitha idetë dhe gjërat që mund të jenë pengesë për bashkimin me të. Dhe në mënyrë që mëkatet tona të na falen, ne heqim dorë nga ideja e hakmarrjes dhe nga ndëshkimit. Ne ndalojmë së akuzuari, së fajësuarit fqinjët tanë. Dhe nëse duam, ne mund t'i shoqërojmë lutjet tona me sakrificë - jo për të blerë ndihmë, jo për t'i imponuar Zotit vullnetin tonë, por për t'i treguar atij se sa e rëndësishme është kjo dëshirë për ne dhe se i besojmë plotësisht atij: "Çfarëdo që të bësh, ne të falënderojmë pasi Ti do bësh gjënë e duhur." Perëndia së pari shikon personin dhe pastaj sakrificën. Nëse vjen nga një zemër e pastër, Ai do të bekojë sakrificat tona. Përfundimi është zemra jonë, jo dhuratat tona. Jezusi e bëri të qartë se kishte njerëz që bënë gjëra të mëdha për të, por jo me qëndrimin e duhur të zemrës. Kështu që ai u tha: "Unë nuk ju njoh."

Nga ana tjetër, nëse zemrat tona janë të pastra, ne nuk do t'i themi kurrë Zotit: "Unë do të të jap atë që më ka mbetur", pasi Zoti është prioriteti ynë i parë. Ne nuk mund t'i themi Zotit: "Oh, unë nuk kam para këtë muaj. Më vjen keq, por

nuk mund të sakrifikoj asgjë për ty. Oh, jam kaq i zënë, nuk kam kohë të të shërbej." Kjo nuk funksionon kështu. Mendoni për Abelin. Ai kishte qëndrimin e duhur. Për të, më e mira për Zotin ishte thjesht mjaft e mirë. Zoti është besnik. Ai do të bekojë të gjitha sakrificat dhe ofertat që ne sjellim nga një zemër e pastër. Dhe është dëshira ime që të gjithë ta përjetojmë atë. Amen.

MENDIME KYÇE

Nëpërmjet sakrificës në të holla dhe sakrificave të tjera, ne shprehim adhurimin tonë ndaj Perëndisë, falenderimin tonë, shprehim mallin që kemi për t'u bashkuar me të si dhe përpjekjen për të falur e për të besuar.

1. Apostuli Kryesor gjatë shërbesës së Pashkëve

2. Kryeplaku Andrea Rafaeli

3. Pamje nga dhomat e teknikës

Foto: NAK Shqipëri

I Provë për shpirtrat tanë

Ishte fillimi i pranverës së 2020 dhe një virus që po përhapej me shpejtesë preku edhe vendin tonë. Ky virus i cili shkaktoi një pandemi globale i quajtur COVID-19 ndryshoi jetën tonë të përditshme.

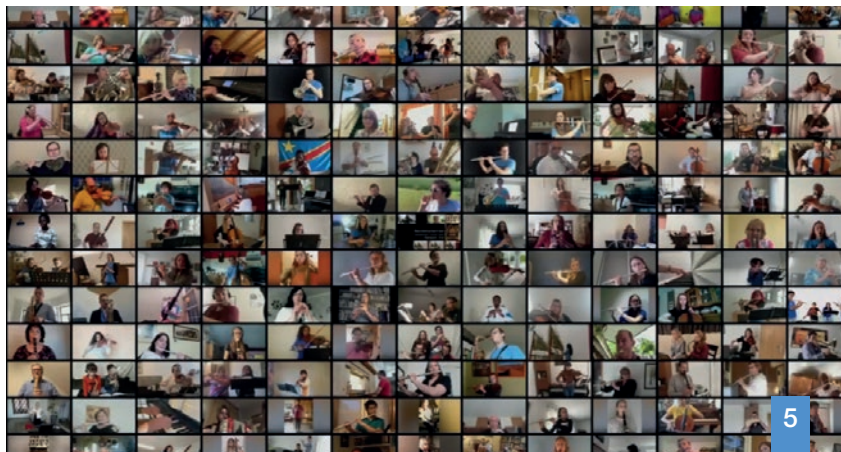
Cdokush u detyrua të karantinohej në shtëpinë e tij për të mbrojtur veten dhe të tjerët. Duke hequr dorë nga jeta jonë e përditshme duhet t'i pershtateshim kushteve të shtëpisë. Shumica e aktiviteteve u mbyllën duke filluar me shkollat, punët edhe kishat gjithashtu u mbyllën. Edhe kisha jonë mbylli dyert e saj por shpirti i një besimtari nuk ndalon së besuari përballë kësaj situatë kaq të vështirë. Në këto momente, më shumë se kurrë, besimtarët luteshin që çdo familjar, çdo i afërm zemre dhe çdokush anë e mbanë në botë ta përballonte me sukses këtë pandemi. Dita e shumëpritur e Pashkëve e gjeti vendin tonë në izolim të plotë. Fal teknologjisë së zhvilluar këtë ditë dhe jo vetëm

besimtarët apostolikë të rinj të Shqipërisë ndoqën live shërbesën e mbajtur nga Apostoli kryesor Schneider. Në një situatë të tillë ajo ditë ishte bekim, na dha forcë dhe na tregoi se Zoti nuk na braktis kurrë.

Zoti vepron me forcë të madhe, na mbajti bashkë si atëherë edhe në këto kohëra të vështira. Çdo të dielë besimtarët apostolikë ndoqën live shërbesat e mbajtura nga apostujt të ndryshëm të kishës sonë. Edhe pse jo në ambjentet e kishës në morëm fjalën e Perendisë, e cila na forcoi, ngushëlloi dhe na frymëzoi që edhe pse në këtë situatë ne të gjithë t'ia dilnim mbanë. Por ne patëm edhe kënaqësinë që të

4

5

4. Paketa ushqimore për vëllezërit dhe motrat
5. Koncert virtual
6. Përgatitja e vezëve të Pashkëve

ndiqnim nga faqja e facebook-ut të Kishës Apostolike të Re shëbesat fetare të mbajtura nga Kryeplaku i Kishës. Pandemia nuk rëndoi vetëm anën shpirtërore tonën por edhe atë ekonomike. Por disa anëtarë, gjendja ekonomike e të cilëve qe jo e mire, u prekën më shume, Kisha vendosi t'i ndihmojë me paketa të vogla ushqimore.

Me 31 maj, ne ditën e Pentakostit më shumë se 16000 pjesëtarë të Kishës Apostolike të Re nga 50 vende të ndryshme te botës kënduan në harmoni te plotë këngën “Oh, ç` mik është Jezu Kishti”

*“Kur armiku na kanoset e stuhia veç gjëmon,
aspak frikë ne nuk kemi po t`besojmë n'lutjen tonë.
Dhe at`here do ta shohim, Jezu Krishtin sa besnik.
lutjen tonë ka degjuar, Shpetimtari yn`fisnik.”*

Po, keto vargje tregojnë më së miri shpirtin e një besimtari që u lut, që mori forcë nga Zoti ynë për të përballuar jo vetëm këtë situatë por çdo gjë të vështirë që jeta tokësore të perball.

U bë më shumë se një vit dhe ende COVID-19 është midis nesh duke na vështirësuar shumë gjëra ne jetën tonë të përditshme . Maska është kthyer në një aksesore jetese, distancimi social po na mban larg personave që me pa durim presim t'i takojmë dhe t'i përqafojmë . Një nga masat parandaluese te perhapjes se virusit COVID-19 eshte edhe mbyllja përsëri e kishave deri në një urdher tjetër. Eshtë tepër e trishte që edhe kisha jonë i ka mbyllur dyert e saj për shkak të pandemisë por pandemia nuk mund të ndalojë besimin tonë tek Ati Ynë. Madje në këtë gjendje të jashtëzakonshme, besimi lutjet dhe falënderimet janë të pafundme. „At, te falenderojme o Zot që po i bëjme ballë kësaj pandemie të gjithë së bashku dhe lutemi që gjithkush

6

prej pjestarëve të kishës Apostolike të Re, njerëzit që i duam dhe na duan ta perballojnë sa më lehtë. Dëshira për hapjen sa më shpejt të kishave është tepër e madhe dhe me padurim po presim të jemi sëbashku me motrat dhe vëllezërit tanë që i kemi parë vetëm nga ekrani i telefonit dhe kompjuterit . Do donim shume që Pashket e 2022 t'i festonim sëbashku si çdo vit qe ka kaluar por kjo gjë nuk varet nga ne. Hera e dytë qe Pashket do t'i festojmë në mënyrë virtuale me motrat dhe vëllezërit e kishës sonë por me shpirt të bashkuar dhe pranë gjirit te ngrohtë të familjes. Lutemi dhe jemi të bindur, se vetëm me ndihmën dhe besimin në Zot do t'i rezistojmë kësaj periudhe të vështirë për njerëzimin.

Motra juaj Sara

Kohë të vështira

Data 8 mars 2020. Ishim kthyer nga shërbesat fetare të gëzuar dhe të lumtur, sepse u kishim shërbyer motrave dhe vëllezërve tanë në bashkësi të ndryshme. Me dëshirë të madhe prisnim fuundjavën tjetër për të vazhduar misionin tonë ndaj të gjithë të besuarve tanë. Gjithçka ishte kthyer në një nevojë, në një domosdoshmëri: shërbesa fetare, fjala e Zotit, marrja e Darkës së Shenjtë, falja e mëkateve. Prandaj prisnim me padurim ardhjen e të dielës tjetër, që të merrnim pjesë dhe të përhapnim tek motrat e vëllezërit tanë fjalën e Perëndisë. Atë ditë ishte edhe ditë e veçantë për të gjitha motrat dhe nënat tona. Ishte dita e tyre. Dhe të gjitha prisnin ta festonin në gjirin e familjeve të tyre. Por papritur një lajm na mbërriti rrefeshëm përmes mediave tona. Gjithë Shqipëria do të izolohej dhe do të vendosej në karantinë. Sepse një virus i panjohur po përpinte shtetet e botës një e nga një. Njerëzit filluan të kaploheshin nga frika e madhe. Të gjithë pyesnin: "Si ndodhi kjo, pa papritur e pa kujtuar? Besimtarët vrisnin mendjen, nese kjo gjë ishte parashikuar në librin e fundit të Gjonit apo Zbulesa e Gjonit. Disa mendonin, se Perëndia po na dënonte, sepse ne nuk po ecnim në rrugën e duhur të Zotit. Apo sepse ishim larguar nga udha e tij. Momente të çuditshme, çaste të pakuptimta në dukje, sepse periudhën që po përjetonim, as nuk e kishim menduar dhe as nuk e kishim imagjinuar ndonjëherë në mendjet tona. Por gjithsesi këto janë momente, në të cilat vihet në provë besimi ynë për Perëndinë. Këto janë momente, në të cilat vihet në peshore dashuria jonë për Atin tonë qiellor dhe birin e tij, Jezusin dhe për veprën e Zotit. Në këto momente vihen përballë besnikëria jonë me mosbesnikërinë tonë. Në këtë periudhë provohet edhe durimi ynë, sa të durueshëm dhe të duruar jemi. Janë momente, kur njeriu shikon dhe vëren, se sa peshë ka tani besimi tek Perëndia i madhërishtëm dhe tek Biri i tij Jezu Krishti. Se çfarë vlere merr tani besimi në këtë situatë të pazakontë. Tani merr më shumë vlerë fakti, që njerëzit duhet t'i kthehen rrugës së besimit dhe rrugës së dashurisë pa interesa të ngushta dhe meskine. Ne duhet të kuptojmë njëherë e mirë, që në zemrat tona të mbizotërojnë harmonia, sinqeriteti dhe çiltërsia, dashuria, gadishmëria për ta ndihmuar tjetrin pa interesa. Gjatë periudhës së izolimit njerëzit u mbyllën brenda katër mureve dhe dilnin vetëm gjatë orareve të caktuara nga instancat përkatëse.

Por ata u mbyllën jo vetëm fizikisht, por edhe shpirtërisht. Sepse të gjitha aktivitetet shoqërore, politike dhe sociale ishin mbyllur, përfshirë edhe ato fetare. Njerëzit nuk po përqafoheshin më, nuk po shtrëngonin duart me njëri – tjetrin dhe kjo vinte për arsye të këtij virusi të panjohur dhe të rrezikshëm.

U duk, sikur po krijohej një hendek në zemrat dhe shpirtrat e tyre. Po krijohej një humnerë midis vetë njerëzve. Por ata nuk e humbën shpresën, se jeta do të rikthehej, siç ka qënë më përpara. Dhe kjo erdhi falë lutjeve të shumta dhe të forta drejtuar Atit tonë qiellor. Të gjithë luten, që kjo situatë të ndryshojë, që kjo gjendje e tillë të zhduket njëherë e mirë. Shpresa ekziston, lutjet e besimtarëve do të bëjnë punën e tyre, do të ndikojnë për ndryshimin e situatës, sepse lutja është arma më e fuqishme, që zotëron besimtari, është arma, që lëviz çdo gjë nga vendi. Por ne nuk qemë vetëm. Në krahë patëm motrat e vëllezërit apostolikë kudo në mbarë botën. Ne patëm apostujt tanë, të cilët nuk na u ndanë asnjëherë. Ata përdorën letra të ndryshme e përshëndetje për të na treguar që janë pranë nesh, që na kujtojnë e që luten për ne. ata ne një fare mënyrë na forcuan besimin dhe na nxitën shpresën tek Zoti. Apostuli ynë përgjegjës për Shqipërinë, Franz-Wilhelm Otten përveç telefonatave të shumta, ndërmori edhe aksione konkrete ndihmash. U qëndroi pranë me paketa ushqimore si bashkësive të ndryshme në Shqipëri e Kosovë, po ashtu edhe kopshteve të fëmijëve në këto vende, për t'ju mundësuar atyre mbajtjen hapur. Kjo situatë tejet e vështirë, e cila nuk po ndryshon akoma, por po zgjatet edhe këtë vit nuk na ligështon më. Ne jemi më të bashkuar, më kurajozë dhe më me besim e shpresë te Zoti. Uroj që shpresa dhe lutja të mos shterojnë asnjëherë në zemrat dhe në shpirtrat tanë!

Vëllai juaj Eltoni

Imazhi i Perëndisë – Burri dhe Gruaja (pjesa e parë)

Perëndia donte që asnjë nga krijesat e tij të ishte i nënshtruar ndaj tjetrit, pasi ai i krijoi ata njëloj sipas shëmbëlltyrës së tij. Katekizmi e sqaron këtë shumë shkurt. Një shkrim mësimdhënës dalë nga mbledhja e apostujve të distrikteve e bën të qartë përse bëhet fjalë në këtë imazh, në këtë shëmbëlltyrë.

Në Katekizëm thuhet se njeriu është shëmbëlltyra e Zotit dhe bëhet e qartë se: "Burri dhe gruaja janë të barabartë në shëmbëlltyrën e Zotit, në atë masë të dyja janë në thelb të njëjta.

Ata u krijuan jo vetëm me njëri-tjetrin, por edhe për njëri-tjetrin dhe kanë të njëjtin mision: të 'sundojnë' mbi tokë, domethënë ta formojnë dhe ta ruajnë atë "(KNK 3.3.2). Në Katekizëm, tema e "Burri dhe gruaja sipas shëmbëlltyrës së Zotit" trajtohet vetëm shkurtimisht. Në vijim, do të paraqiten shpjegime shtesë mbi këtë kontekst të rëndësishëm teologjik. Duhet të kihet parasysh se thënia e njeriut si shëmbëlltyrë e Zotit (Imago Dei) është e një rëndësie thelbësore për të kuptuar njeriu veten e tij dhe detyrën e tij brenda Krijimit. Për më tepër, të qenit në shëmbëlltyrën e Zotit mund të kuptohet si një

themel thelbësor biblik i dinjitetit njerëzor - domethënë barazia e vlerës dhe barazia e dinjitetit të të gjithë njerëzve pavarësisht nga gjinia.

Në vijim, do të merren së pari në konsideratë më në detaje ato tekste biblike, të cilat kanë të bëjnë me ngjashmërinë e njeriut sipas shëmbëlltyrës së Zotit dhe marrëdhëniet e vendosura në të midis burrit dhe gruas. Në bazë të dëshmimeve biblike, do të specifikohen më saktësisht deklaratat e Katekizmit.

Dy tregimet e krijimit, të cilat gjenden te Zanafilla 1,1-2,4a dhe Zanafilla 2,4b - 3,24, janë baza më e rëndësishme teologjike për të folur rreth qenieve njerëzore si krijesa. Ndërsa rrëfimi i parë i krijimit duket mjaft abstrakt, rrëfimi i dytë i krijimit, Zanafilla 2, 4b-25, të cilin ne e konsiderojmë më të hollësishëm, ka një karakter jashtëzakonisht narrativ, tregues.

Tregimi i parë rreth krijimit (1Mo 1,1-2,4a)

Deklarata se njeriu është shëmbëlltyra e Zotit e ka bazën te Zanafilla 1, 26, 27. Për më tepër, Zanafilla 5, 1, 2 dhe Zan. 9, 6b flasin për krijimin e njeriut sipas shëmbëlltyrës së Zotit. Studiuesi i Testamentit të Vjetër Andreas Schüle vëren se "shëmbëlltyra e Zotit" është "ndoshta koncepti me ndikimin më të madh në Testamentin e Vjetër për sa i përket historisë". Në rrëfimin e parë të krijimit, Zoti tregohet si ai që, brenda gjashtë ditësh - që do të thotë në gjashtë periudha kohore - përbën ose urdhëron realitetin vetëm përmes fjalës së tij. Tregohet se gjithçka që ekziston rrjedh falë Fjalës së Zotit. Në fazën përfundimtare të

procesit të krijimit - në ditën e gjashtë - krijohen së pari kafshët që jetojnë në tokë (Zanafilla 1, 24, 25). Tani që kafshët e ndryshme janë në vendin e tyre, Zoti kthehet te krijimi i njeriut:

“Dhe Zoti tha: Le të bëjmë tani një pamje të ngjashme me ne, që të sundojnë mbi peshqit në det dhe mbi zogjtë nën qiell, mbi bagëtitë, mbi të gjithë tokën dhe mbi të gjithë ato që zvarriten mbi tokë. Dhe Zoti e krijoi njeriun në shëmbëlltoren e tij, në shëmbëlltoren e Zotit që e krijoi atë; dhe i krijoi ato mashkull dhe femër. Dhe Zoti i bekoj dhe u tha atyre: Jini të frytshëm, shumëzohuni, mbushni tokën dhe nënshtrojeni atë dhe sundoni mbi peshqit në det dhe mbi zogjtë nën qiell dhe mbi të gjitha kafshët që zvarriten në tokë.” (Zan 1, 26-28)

Krijimi i njeriut është i ndryshëm nga ai i të gjitha gjërave të tjera. Kjo tashmë mund të shihet nga fakti që nuk thuhet në një mënyrë neutrale "Le të jetë... apo u bëftë...", siç ishte rasti me veprat e tjera të krijimit, por më tepër në formën e një vetë-adresimi: "Le të bëjmë njeriun ". Në traditën dogmatike, kjo fjali interpretohet si një tregues i natyrës trinitare të Zotit: tre personat hyjnorë janë njëllor krijues. Vetë-sfida për të krijuar një person zgjerohet dhe, si të thuash, rritet nga fakti që Zoti e vendos veten në marrëdhënie të drejtpërdrejtë me njeriun, sepse ai duhet të jetë një "shëmbëlltore" "që është e barabartë me ne". Kështu Zoti e vendos veten në një marrëdhënie të pakthyeshme me njeriun dhe njeriu vendoset në një marrëdhënie po aq të pakthyeshme me Zotin.

Një pasojë e rëndësishme për njeriun, duke u bërë sipas shëmbëlltore të Zotit, është mandati apo detyra për të sunduar mbi botën e krijuar - mbi kafshët dhe pjesën tjetër të krijimit. "Dikush mund të supozojë se ky mund të jetë një rregull që i përgjigjet veprimtimit urdhërues dhe ruajtës të Zotit dhe për këtë arsye nuk legjitimon asnjë tirani njerëzorë në të gjithë botën". Njeriu përfaqëson Zotin në krijimin e tij dhe, si një imazh i Zotit, lejon të bëhet e qartë qenia e tij në botë dhe para krijësave. Ai është "përfaqësuesi i Zotit në tokë" dhe "i besuari i krijimit". Psalmi 8,6.7 përpiqet me fjalët e mëposhtme të shprehë veçantinë e njeriut në lidhje me krijimin e mëtejshëm: "Ju e bëtë atë pak më të ulët se Zoti, e kurorëzove me nder dhe lavdi. Ti e ke bërë Zot mbi veprën e duarve të tua; i vure gjithçka nën këmbët e tij".

Sipas kësaj, te Zanafilla 1, 27, Zoti bën atë që kish planifikuar të bënte: Ai e krijon njeriun "sipas shëmbëlltore të tij" si një "unitet dysh i burrit dhe gruas" (Stinglhammer). Së pari, termi "njeri" përdoret si term i përgjithshëm dhe përmbajtja e tij konkretizohet përmes specifikimit biologjik "burrë dhe grua". Njeriut të krijuar si shëmbëlltore e Zotit, i përkasin që

në fillim dhe në mënyrë thelbësore të dy gjinitë. "Burri dhe gruaja, të bashkuar, pasqyrojnë lavdinë e Zotit, vazhdojnë së bashku krijimin e Zotit [...] Ai [njeriu] ka vetëm Zotin mbi vete. Pra, ai qëndron në mes Zotit dhe botës." Burri ose gruaja – domethënë "njeriu" - janë njëllor imazh i Zotit, të dy janë në një marrëdhënie identike, përkatësisht të drejtpërdrejtë dhe të pakushtëzuar në varësi të Zotit. Kjo është arsyeja pse burri dhe gruaja - që janë "njeriu" - kanë të njëjtin mision krijues, domethënë të "sundojnë" dhe të përfaqësojnë Zotin në krijimin e tij. Për më tepër, uniteti dyfish tregon se njerëzit, në vetë-përqendrim dhe në izolim të vetë-zgjedhur, nuk mund të realizojnë vërtet qenien e tyre njerëzore, domethënë imazhin e tyre për Zotin. Uniteti dyfish bëhet vetëm konkret "në kalimin e ndërsjellë drejt teje." Kështu burri dhe gruaja, gruaja dhe burri i përkasin së bashku njëri-tjetrit, sepse njeriu është krijuar që në fillim për në bashkësi.

Burri dhe gruaja janë të bekuar nga Zoti, ju është drejtuar dhe ju është dhënë një mandat, një detyrë: "Jini të frytshëm, shumëzohuni dhe mbushni tokën dhe nënshtrojeni atë". Njeriu është urdhëruar të riprodhohet në mënyrë që të jetë në gjendje të përmbushë detyrën për të përfaqësuar Zotin në krijimin e tij gjatë historisë. Schüle thekson se terminologjia disi agresive në Zan. 1.28 ("bëjini ata t'u nënshtrohen juve ") duhet të lexohet në kontekstin e Zan. 9: 6–12: Mandati i njeriut për të qeverisur synon "të ndalojë përhapjen e dhunës dhe mbajtjen shtypur".

Terminologjia e Zanafillës 1,27, 28 është marrë përsëri në Zanafilla 5,1.2 dhe, si të thuash, është marrë si një parakusht për zhvillimin historik:

“Ky është libri i brezit të Adamit. Kur Zoti krijoi njeriun, ai e bëri atë sipas shëmbëlltore të tij dhe i krijoi ata mashkull dhe femër dhe i bekoj dhe i quajti "njeri" në kohën kur u krijuan".

Së pari ne hedhim sytë prapa në krijimin e njeriut dhe theksojmë përsëri se ai u krijua si shëmbëlltore e Zotit mashkull dhe femër. Burri dhe gruaja marrin emërtimin "njeri" nga Zoti dhe mandatin për t'u shumëzuar. Në vijim, në formën e një liste gjenealogjike, bëhet e qartë se njeriu e përmbush këtë mandat, rritet në numër dhe formëson botën që i është besuar (Zanafilla 5, 3–32).

Si përfundim, mund të thuhet se jo vetëm biseksualiteti i njeriut, por edhe barazia e burrit dhe gruas bazohet në vullnetin krijues të Zotit. Të dy sekset së bashku janë shëmbëlltore e Zotit, të nderuar me të njëjtin dinjitet. Sipas Zan. 1, nënshttrimi i gruas ndaj burrit duhet të përshkruhet si në kundërshtim me krijimin, pasi nuk është

e dëshirueshme nga Perëndia; nuk është pjesë e krijimit të mirë të Zotit.

Tregimi i dytë rreth krijimit (Zan 2,4b–3,24)

Ndërsa rrëfimi i parë i krijimit e shikon botën si një e tërë dhe e ndan krijimin e saj në gjashtë epoka, rrëfimi i dytë i krijimit merr formën e një historie njerëzore, me njerëz që veprojnë dhe reagojnë ndaj njëri-tjetrit. Schüle thekson se paraqitja e rrëfimit të parë të krijimit, edhe pse kjo është një prezantim i pavarur, është krijuar për të "vazhduar". Ky "vazhdim" tani përfaqësohet nga tregimi i dytë i krijimit, megjithëse është shkruar më herët dhe vjen nga një linjë tjetër e traditës. Të dy raportet e krijimit nuk qëndrojnë krahas për krahas apo secili veçmas, por janë të lidhura me njëri-tjetrin për të formuar një njësi të re. "Historia e Edenit është një koment, thellim dhe gjithashtu një korrigjim i historisë rreth krijimit të qenieve të gjalla në përgjithësi dhe të njerëzve në veçanti".

Pjesët në tekst, që kanë të bëjnë me krijimin e njeriut, do të merren në konsideratë më hollësisht si më poshtë:

⁷ Zoti Perëndi e krijoi njeriun nga pluhuri i tokës dhe i dha frymën e jetës nëpërmjet vrimave të hundës. Dhe kështu njeriu u bë një qenie e gjallë.

¹⁸ Dhe Zoti Perëndi tha: "Nuk është mirë që njeriu të jetë vetëm; Dua t'i jap atij një ndihmëse që i përshtatet.

¹⁹ Dhe Zoti bëri tërë kafshët e fushës dhe tërë zogjtë nën qiellin e tokës dhe i sollti para njerëzve që të mund të shikonte se si do t'i quante ai; sepse siç do të thërriste njeriu çdo kafshë, ashtu edhe do të quhej ajo.

²⁰ Njeriu u dha emrin çdo bagëtie, zogu në qiell dhe kafshë në fushë; por akoma nuk u gjet ndihmëse që i shkonte atij për shtat.

²¹ Atëherë Zoti Perëndi e bëri njeriun të flejë dhe atë e zuri gjumi. Dhe ai mori një nga brinjët e tij dhe e mbylli vendin me mish.

²² Zoti Perëndi ndërtoi një grua nga brinja që i kishte hequr burrit dhe e çoi tek ai.

²³ Atëherë njeriu tha: "Kjo është kockë nga kocka ime dhe mish nga mishimi im; ajo do të quhet njeri sepse është marrë nga njeriu.

²⁴ Prandaj një burrë do të braktisë babanë dhe nënën e tij dhe do të lidhet me gruan e tij, dhe ata do të jenë një mish i vetëm.

²⁵ Dhe të dy ishin lakuriq burri dhe gruaja e tij dhe nuk kishin turp nga njëri-tjetri.

Vargu 7 thotë se njeriu u formua prej Zotit nga toka, pluhuri e balta. Ashtu si një poçar, Zoti krijon një figurë nga pluhuri. Emërtimi Adam "nuk ka kuptim gjinor në këtë pikë, por thjesht i referohet 'protoplastit'". Fjala "Adam" i referohet "Adamah", tokës, tokës nga e cila njeriu u krijua. Është e dukshme që koncepti i të qenit një shëmbëlltje e Zotit, i cili është i një rëndësie themelore për krijimin

njerëzor te Zanafilla 1:27, 28, mungon. Sidoqoftë, ekziston një ekuivalent i pagabueshëm me këtë, domethënë që Zoti përkulet mbi njerëzit në mënyrë që t'u japë atyre frymën e jetës. Figura që Zoti ka formuar nga toka merr drejtpërdrejt frymën e jetës prej tij. Zoti i drejtohet njeriut në një mënyrë të drejtpërdrejtë, madje edhe intime, në një mënyrë që ai nuk e bën me ndonjë krijesë tjetër. "Fryma e jetës" që argjila e formuar merr prej tij, jo vetëm që sjell gjallëri fizike, siç është karakteristikë edhe e kafshëve, por gjithashtu krijon parakushtet për personalitetin e njeriut. Fryma e jetës është në të njëjtën kohë fryma e Zotit dhe për këtë arsye njeriu është edhe qenia më e veçantë brenda këtij krijimi. Pra, "në historinë e Edenit, gjithashtu, krijimi njerëzor vendoset në kontekstin e të qenit një shëmbëlltje e Zotit". Pozicioni i veçantë i qenieve njerëzore për të funksionuar si "shëmbëlltja e Zotit" brenda krijimit shprehet gjithashtu në raportin e dytë të krijimit. Njeriu bëhet një "qenie e gjallë", dikush që mund dhe duhet të formojë mjedisin e tij: "Dhe Zoti Perëndi e mori njeriun dhe e futi në kopshtin e Edenit për ta kultivuar dhe mbajtur atë" (Zanafilla 2,15). "Kultivimi" dhe "ruajtja" janë aktivitete konstruktive që u dhanë njerëzve në dispozicion; këtu ekziston një paralele e qartë me "sundimin" në Zanafillën 1.26f.

Vargu 18 shpreh një parim që jeta njerëzore duhet të jetohet gjithmonë në bashkësi: "Nuk është mirë që burri të jetë vetëm". "Ndhimja" që do të krijohet për njerëzit duhet të korrespondojë me këtë. Vargu 18b i përkthyer fjalë për fjalë lexohet "një ndihmë si homologun e tij". Schüle thekson se "homologu" e cilëson "ndihmën", për të thënë kështu: "Njerëzit duhet [...] të kenë një homolog që është jo vetëm "me të" por edhe "pranë tij", ata duhet të jenë në baza të barabarta me të dhe që në prezencë të këtij personi Adami të mund të njohë veten".

Pas kësaj, vargu 19 tregon për krijimin e kafshëve, të cilat janë bërë prej dheu / pluhuri ashtu si njeriu. Veçantia e qenies njerëzore brenda krijimit bëhet e dukshme përmes faktit se Zoti i sjell kafshët tek ai për t'u dhënë atyre emra. Njerëzit u japin emra kafshëve dhe kështu krijohet një sistem i rregullt në botën e krijuar. Por kafshët nuk mund t'u japin njerëzve shoqërinë dhe ndihmën që u përshtatet vërtet atyre (v. 20).

Vargjet 22 dhe 23 flasin për atë ndihmëse që i përgjigjet njeriut, e cila është homologa e tij. Homologu nuk është krijuar nga toka, por nga mishimi i njeriut. "Brinja" nga e cila është krijuar gruaja është një simbol që trupi i burrit dhe ai i homologut të tij është i të njëjtit lloji dhe thelbi. Uniteti fizik midis njeriut dhe homologut të tij theksohet në vijim: "Tani kjo është kockë nga kocka dhe mish nga mishimi im; ajo do të quhet njeri sepse është marrë nga njeriu. "Adami, qenia njerëzore, e cila kaloi pa ndonjë specifikim gjinor, në të cilin përmbahet potenciali i seksualitetit, tani mund

të jetë vetë si një njeri në homologun e duhur për të dhe për të caktuar dhe njohur tjetrin si një "burrë", si një grua. Ekziston një unitet fizik midis të dyve, ato janë bërë nga i njëjti "material". Ideja e një hierarkizimi të burrave dhe grave përmes veprimtarisë krijuese të Zotit nuk ka vend në këtë kontekst. Përkundrazi, në vargun 23 njeriu shpreh gëzimin e tij që tani ka një homolog që i përshtatet.

Ndërsa në vargun 23 uniteti i burrit dhe gruas vendoset nga i njëjti fizik, vargu 24 ("Prandaj një burrë do të braktisë babanë e tij dhe nënën e tij dhe do të jetë i lidhur me gruan e tij, dhe ata do të jenë një mish i vetëm") flet për unitetin e burrit dhe gruas, i cili ndodh përmes "dëshirës", përmes tërheqjes së ndërsjellë dhe varësisë nga njëri-tjetri. Këtu bëhet referencë për marrëdhëniet e veçanta emocionale që mund të ekzistojnë midis gjinive të ndryshme, e cila është më e afërt se çdo marrëdhënie familjare.

Ndërsa në krijimin e burrit dhe gruas nuk ka hierarki brenda marrëdhënies së tyre, sipas historisë së rënies në mëkat (Zan 3) në Zanafilla 3.16 tani ekziston një deklaratë që flet ose të paktën sugjeron një marrëdhënie hierarkike midis gjinive. Teologu katolik Hermann Stinglhammer komenton për këtë: «Distanca e parë, e llogaritur nga afërsia me Zotin zvogëlon aftësinë njerëzore për të jetuar mirë. Shembuj janë dhimbjet e grave gjatë lindjes [...] dhe marrëdhënia e çoroditur midis burrit dhe gruas, e cila degjeneron në sundimin e burrit mbi gruan (krh. Zan. 3,16). Të qenurit "Zot-i burrit", për të cilën flitet pas rënies në mëkat dhe që mund të jetë konsideruar si pasojë e mëkatit, gjen shprehjen e saj të parë të drejtpërdrejtë në faktin se Adami tani i jep gruas një emër: "Eva; sepse ajo u bë nëna e të gjithë atyre që jetojnë" (Zanafilla 3,20). Ky emërtim qëndron paralelisht me atë të Zanafilla 2,20: "Dhe burri i dha secilës [...] kafshë në fushë emrin e tij." Gruaja tani është në varësi të burrit.

Në Testamentin e Vjetër ka një numër shembujsh që dëshmojnë se krijimi i gruas sipas imazhit të Zotit - dhe për më tepër i njerëzve në përgjithësi - nuk duket se luan ndonjë rol. Mëkati dhe dhuna janë aq të shfrenuara, sa që njeriu nuk e përmbush as detyrimin që ka marrë nga Zoti, sepse ai nuk është as i vetëdijshëm për ngjashmërinë e tij me Zotin. Njeriu i zaptuar nga mëkati nuk mund të bëjë dot drejtësi në ngjashmërinë e tij me Zotin, qenia e tij është

harruar. Pra, atij i mungon vullneti i Zotit, i mungon vetja dhe homologu i tij.

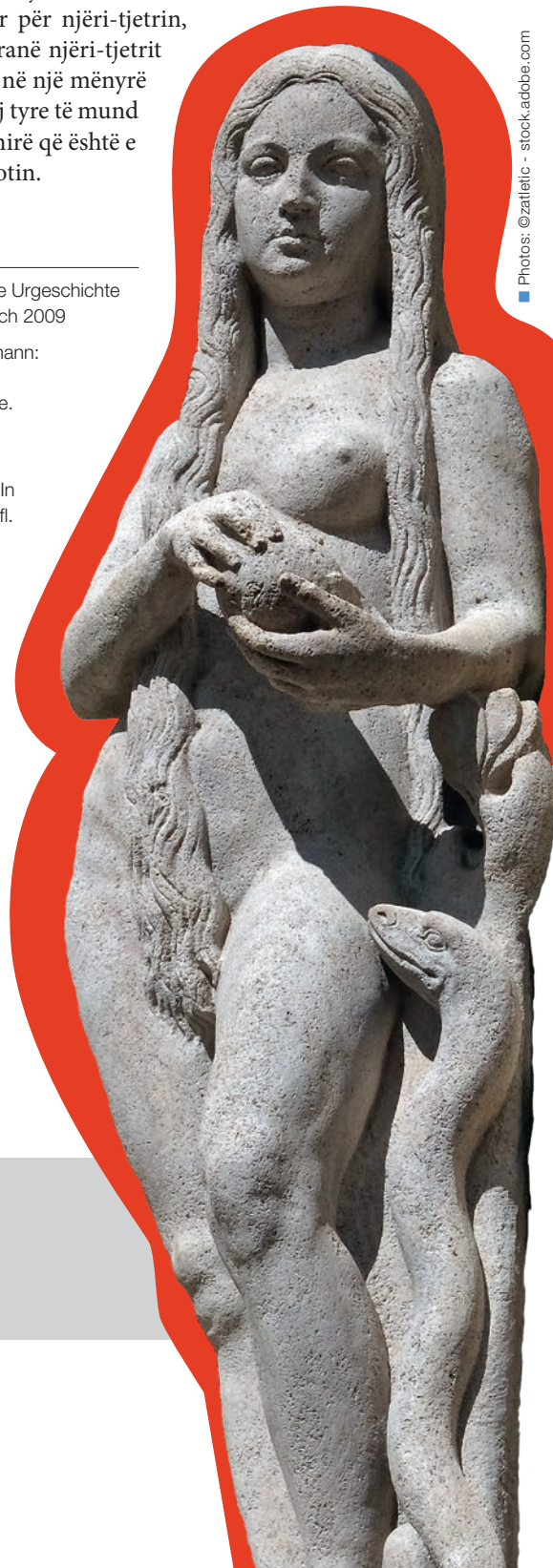
Si përfundim mund të thuhet se tregimi i dytë i krijimit nuk njeh asnjë nënshtrim të grave ndaj burrave. Sipas Zanafillës 2, qenia njerëzore fillimisht ekzistoi vetëm, ai nuk është i përcaktuar seksualisht. Atij i mungon një homolog i cili është si ai. Për këtë arsye, Zoti krijoi një homolog dinjitoz dhe të barabartë për të, me qëllim që të kapërcehet vetmia njerëzore. Burri dhe gruaja janë krijuar për njëri-tjetrin, për të qëndruar pranë njëri-tjetrit dhe për të punuar në një mënyrë të tillë që secili prej tyre të mund të bëjë një jetë të mirë që është e pëlqyeshme për Zotin.

¹ Schüle, Andreas: Die Urgeschichte (Genesis 1–11). Zürich 2009

² Stinglhammer, Hermann: Einführung in die Schöpfungstheologie. Darmstadt 2011

³ Haag, Herbert: Art. Schöpfungsbericht. In Bibel-Lexikon. 2. Aufl. Einsiedeln, Freiburg, Köln 1968

⁴ Nën Protoplast nënkuptohet këtu forma bazë e njeriut akoma e pa diferencuar në seksin mashkull apo femer.

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zyrh/Zvicër
Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH,
Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Gjermani
Editori: Peter Johanning

SHËRIMI I NJË TË VERBËRI NGA JERICHO

SIPAS MARKUT 10,46-52

Jezusi u mëson njerëzve, ai shëron të sëmurët dhe ngre të vdekurit e i sjell në jetë. Shumë njerëz e ndjekin atë pas, kur ai me dishepujt e tij largohet nga qyteti

Diku mënjane qëndronte ulur një lypës i verbër; ai quhej Bartimeu. Kur dëgjoi që Jezusi nga Nazareti po kalon aty pranë, filloi të thërrasë: „Jezus, më ndihmo! Ki mëshirë për mua!“ Njerëzit rrotull tij e shtynin Bartimeun dhe i thonin të heshtë. Por Bartimeu thërriste edhe më fort: „Jezus, më ndihmo! Ki mëshirë për mua!“

Jezusi ndaloi dhe tha: „Thirreni atë të vijë këtu!“

Njerëzit e thirrën të verbërin dhe i thanë: „Merr zemër dhe ngrihu nga vendi! Jezusi të kërkon!“

Bartimeu hodhi tej rrobën e tij, ngrihet dhe shkon tek Jezusi. Ai e pyet Bartimeun: „Çfarë kërkon? Çfarë mund të bëj për ty?“

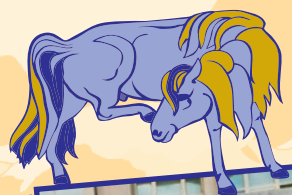
I verbëri i thotë: „Mjeshtër, dua të shoh përsëri.“

Jezusi i tha atij: „Shko, besimi yt të ndihmoi.“

Bartimeu arriti të shohë përsëri dhe i shkoi pas Jezusit.

PËR VIZITË TE SARANGOO NË ERDENET (MONGOLI)

Përshëndetje, unë quhem Sarangoo. Në këtë foto ju më shikoni se si kam qenë fëmijë i vogël.

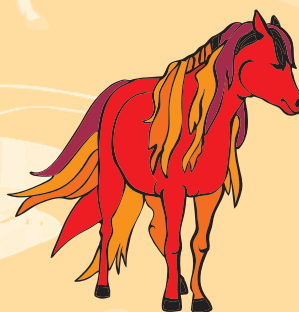
Disa vite më vonë shkova në shkollë. Kjo fotografi, ku kam dalë më familjen time, është bërë para shkollës.

Tani unë jam tetë vjeç dhe shkoj në klasën e tretë. Klasa ime ka 38 nxënës. Në këtë foto kam dale në një shfaqje të shkollës time

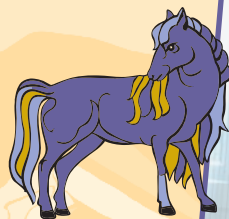
...dhe në këtë tjetrën në Krishtlindje – pranë pemës së Krishtlindjeve.

Këtu ju shikoni prindërit e mi. A e dinit ju që ne, fëmijët mongolë, iu drejtohemi prindërve tanë me 'Ju'? Kështu është zakon tek ne. Unë kam katër motra e vëllezër: një vëlla më të madh dhe një më të vogël dhe një motër më të madhe e një më të vogël.

Kjo foto është marrë në kohën kur apostuli kryesor mbajti një shërbesë fetare në Ulan-Bator, në kryeqytetin e vendit tonë. Unë jam ajo me fjongo të bardhë në kokë. Direkt para meje është vëllai im më i vogël.

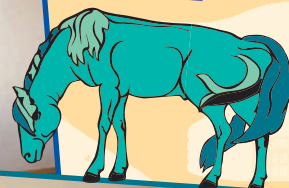
Motra ime e vogël më duket mua shume e bukur. Në pushimet verore unë kujdesem për motrën dhe vëllanë tim më të vogël.

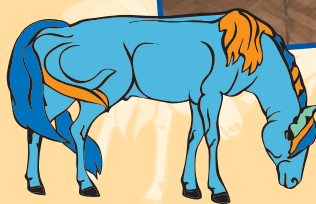
Ne jetojmë në Mongoli. Vendi im rrethohet nga dy vende fqinje, nga Rusia në veri dhe nga Kina në jug. Kina dhe Rusia do të lidhen nëpërmjet një autostrade dhe një linje hekurudhore transmongole, e cila do të kalojë nëpërmjet vendit tonë. Ne banojmë në Erdenet. Ky është qyteti i dytë i madh në Mongoli, mbas kryeqytetit Ulan-Bator. Qyteti ynë është shumë i pastër.

Në Erdenet ekziston një minierë e madhe bakri dhe një fabrikë qilimash. Këtu është edhe bashkësia apostolike e re në të cilën bëjmë pjesë edhe ne. Ne të gjithë besojmë në Jezu Krishtin dhe e duam atë.

Në bashkësinë tonë këndon ndonjëherë edhe kori i fëmijëve.

Çfarë mund t'ju tregoj më shumë? Ushqimi im i preferuar është gulashi.

Gjithashtu unë lexoj me kënaqësi libra. Nëpërmjet tyre mësoj shumë gjëra të reja. A keni dëgjuar diçka rreth Dschingis Khan-it? Në mesjetë ai arriti të bashkojë fiset mongole, të cilat më parë luftonin kundra njëri-tjetrit. Ai dhe ata që e pasuan atë, pushtuan toka të cilat shtriheshin që nga Kina e deri në Europë. Trupat mongole erdhën madje deri në Vjenë. Thuhet që perandoria mongole ka qenë perandoria më e madhe në botë.

Krishti – e ardhmja jonë

*„Unë e kam vënë vazhdimisht
Zotin përpara syve të mi; Duke
qenë se ai rri në të djathtën
time, unë nuk do të hiqem
kurrë nga vendi, pra nuk do
të lëkundem kurrë“*

Psalmi 16,8

New Apostolic Church
International

